

Sygn. akt **III AUa 1522/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Roman Walewski

Protokolant: Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2024 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **L. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o jednorazowe dodatkowe świadczenie postojowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 20 października 2021 r. sygn. akt VIII U 1491/21

oddala apelację.

	Roman Walewski	
--	----------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lutego 2021 r. znak (...) -DD6 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie art. 15z² ust. 7 i art. 15 z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842 ze zm.) w związku z art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 ze zm.) odmówił L. K. prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy, powołując się na treść art. 15z² ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych stwierdził, że z danych z rejestru (...) wynika, że na dzień 30 września 2020 r. kod przeważającej działalności odwołującego według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) 2007 to (...) i nie znajduje się w katalogu kodów upoważniających do wypłaty jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego na podstawie wniosku (...).

W odwołaniu z dnia 18 lutego 2020 r. L. K. podał, że domaga się zmiany decyzji z dnia 3 lutego 2021 r. o znaku (...) - DD6 oraz decyzji z dnia 4 lutego 2021 r. o znaku (...) w przedmiocie odmowy zwolnienia z opłacania składek za miesiąc listopad 2020 r.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że od 1993 r. prowadzi działalność gospodarczą i w tym czasie kilka razy zmieniał branżę, jednak od 13 lat działalność odwołującego jest skoncentrowana na działalności gastronomicznej (ruchome placówki gastronomiczne, obsługa targów, koncertów, festynów), która podlega pod kod (...) 56.10.B. Odwołujący nie zmienił kodu (...) na aktualnie przeważający.

W październiku 2020 r. zorientował się, że kod (...) jest faktycznie inny niż przeważający i dokonał zmiany. Do odwołania dołączono raport z kasy fiskalnej z dnia 5 września 2018 r., kopię ksiąg przychodów i rozchodów za 11/2019 r. i 12/2019 r. i za 11/2020 r. i 12/2020 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od decyzji dnia 3 lutego 2021 r. znak (...) - DD6. W uzasadnieniu organ rentowy przytoczył argumenty jak w zaskarżonej decyzji i powtórzył że według stanu na dzień 30 września 2020 r. kod przeważającej działalności odwołującego był określony jako 46.90.Z.

W piśmie z dnia 28 czerwca 2021 r., uzupełnionym pismem z dnia 29 lipca 2021 r. organ rentowy wskazał, że z przeprowadzonych ustaleń wynika, iż L. K. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą od 1 lipca 1993 r. Na dzień 30 września 2020 r. przeważającym kodem był kod 46.90.Z., który nie jest wymieniony w katalogu kodów upoważniających do wypłaty jednorazowego świadczenia postojowego. Nadto z treści pisma Urzędu Statystycznego w P. z dnia 2 lutego 2021 r. wynika, że na dzień 30 września 2020 r. przeważającym kodem (...) był kod 46.90.Z. Jediną przesłanką odmowy przyznania odwołującemu prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego jest brak przeważającego kodu (...) kwalifikującego do przyznania tego świadczenia.

Na rozprawie w dniu 20 października 2021 r. L. K. oświadczył, że odwołuje się od decyzji odmawiającej prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego oraz od decyzji odmawiającej zwolnienia z opłacania składek. Sprawę z odwołania od decyzji z dnia 4 lutego 2021 r. znak (...) zarejestrowano jako nową sprawę pod sygnaturą VIII U 2604/21.

Sąd Okręgowy VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. wyrokiem z dnia 20 października 2021 r. (sygn. akt VIII U 1491/21) zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego.

Podstawą rozstrzygnięcia wyroku sądu I instancji były następujące ustalenia i rozważania.

L. K. prowadzi od 1 lipca 1993 r. pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...) L. K. (REGON (...), NIP (...)). Od momentu jej zarejestrowania odwołujący kilka razy zmieniał przedmiot wykonywanej działalności. Do 1997 r. odwołujący zajmował się sprzedażą artykułów i zabawek świątecznych. Była to działalność opisana kodem (...) 46.90.Z – sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana.

W bazie rejestru REGON był wpisany także kod (...) 56.10.B – ruchome placówki gastronomiczne.

Od 1997 r. odwołujący prowadzi jednoosobowo działalność gastronomiczną, która podlega pod kod (...) 56.10.B.

Odwołujący nie miał świadomości, że to kod (...) 46.90.Z. został zaimplementowany jako przeważający. O powyższym zorientował się dopiero w październiku 2020 r. Na podstawie danych z wniosku odwołującego z (...)1 Nr (...) Urząd Statystyczny w P. dokonał w dniu 2 listopada 2020 r. zmiany kodu przeważającej działalności (...) 46.90.Z. na kod (...) 56.10.B., który obowiązuje od 31 października 2020 r. do dzisiaj.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej odwołujący obsługuje mobilne stoisko w okresie od marca do grudnia podczas weekendów na imprezach masowych, między innymi na Festiwalu (...) w P., na targach rolnych lub ogrodnich, na koncertach plenerowych lub festynach np. (...), „Dni miast”, „Imieniny ulicy (...)”, (...) Rolne

(...). W namiocie gastronomicznym wyposażonym w palniki gazowe wraz naczynia odwołujący przygotowuje dania na bazie półproduktów i wyrobów gotowych podlegających wyłącznie obróbce cieplnej, podawanych w naczyniach jednorazowego użytku. Są to dania regionalne (cepeliny litewskie, szare kluski, kopytka, „ziemniaki z gzikiem”, frytki, golonka, bigos, szaszłyki, dania grillowe). Obok stoiska odwołujący rozstawia specjalnie stoły i krzesła dla klientów. Potrawy są przygotowywane na miejscu i serwowane na ciepło. Menu jest uzależnione od rodzaju imprezy, w której bierze udział odwołujący. W przygotowaniu potraw odwołującemu pomaga żona. Przed pandemią C.-19 odwołujący wyjeżdżał w trasy po całym kraju raz na tydzień lub co dwa tygodnie. Odwołujący utrzymuje stały kontakt z organizatorami imprez masowych i dzięki temu ma wiedzę, gdzie odbędzie się kolejna impreza, na której będzie zapotrzebowanie na gastronomię.

Odwołujący nie zajmuje się inną działalnością. Nie prowadzi sprzedaży żywności przez Internet.

Wszystkie przychody, które w ramach działalności gospodarczej uzyskiwał odwołujący w okresie od sierpnia 2020 r. do września 2020 r. pochodzą z działalności gastronomicznej, tj. ze sprzedaży potraw na stoisku mobilnym. Także wszystkie koszty, jakie ponosi odwołujący, wynikają z tej działalności gastronomicznej. Wśród kosztów główną pozycję zajmują wydatki na zakup żywności (przykładowo- mięso, wyroby wędliniarskie, frytki, smalec, warzywa, mieszanki przypraw, napoje), jak również inne(worki na śmieci, serwetki, opakowania jednorazowe z plastiku, środki dezynfekujące). Oprócz tego odwołujący ponosi stałe koszty związane z zakupem gazu do butli, opasek zaciskowych, wynajęciem stoiska na imprezach plenerowych.

W dniu 11 września 2020 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła firmie (...) L. K. fakturę VAT za ekspozycję stoiska na festynie (...), który odbył się w dniach 19 i 20 września 2020 r.

Stałymi klientami odwołującego są K. P. i M. K., która przyjaźni się z nim od dzieciństwa. K. P. była obsługiwana przez odwołującego na Festiwalu (...) w P..

Na dzień 30 września 2020 r. odwołujący prowadził działalność oznaczoną kodem (...) 56.10.B – ruchome placówki gastronomiczne.

Jedyną przesłanką odmowy odwołującego prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego był brak przeważającego kodu (...) 56.10.B na dzień 30 września 2020 r.

W listopadzie 2019 r. odwołujący uzyskał przychód w kwocie 16 690,33 zł, a w listopadzie 2020 r. przychód wyniósł 0 zł.

W grudniu 2019 r. przychód wyniósł 1 574,74 zł, a w grudniu 2021 r. - 83,33 zł.

Przychód z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej uzyskany przez odwołującego w październiku 2020 r. i w listopadzie 2020 r. był niższy o 40% w stosunku do przychodu osiągniętego w październiku 2019 r. i w listopadzie 2019 r.

Od 20 marca 2020 r. w Rzeczypospolitej Polskiej obowiązuje stan epidemii w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa (...) 2 wywołującego chorobę (...) 19. Powyższy stan epidemii nie został zniesiony.

W październiku 2020 r. i listopadzie 2020 r. odwołujący nie wykonywał działalności gastronomicznej z uwagi na pandemię C.-19.

W dniu 25 stycznia 2021r. odwołujący złożył w organie rentowym wniosek o jednorazowe dodatkowe świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym (...)19 dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą. W treści wniosku odwołujący podał, że prowadzi jako przeważającą działalność według (...) na dzień 30 września 2020 r. o kodzie 56.10.B oraz zaznaczył, że w dniu 29 czerwca 2020 r. otrzymał świadczenie postojowe w kwocie 5 000,00 zł na podstawie art. 15zs w zw. z art. 15 zq ustawy o (...) 19.

Zaskarżoną decyzją z dnia 3 lutego 2021 r. organ rentowy odmówił L. K. prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego.

Sprawę z odwołania od decyzji z dnia 4 lutego 2021 r. znak (...) w przedmiocie odmowy zwolnienia z opłacania składek za miesiąc listopad 2020 r. została zarejestrowana jako nowa sprawa pod sygnaturą VIII U 2604/21 i oczekuje na rozpoznanie.

Jak zauważył sąd I instancji, w niniejszej sprawie spór sprowadzał się do tego, czy pozwany organ rentowy prawidłowo odmówił odwołującemu L. K. prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego.

Podstawę prawną zaskarżonej decyzji stanowiły przepisy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842 ze zm.).

Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 15zs² ust. 1 tej ustawy. Stwierdził, że ustalenie prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego, o którym mowa w ust. 1, następuje na wniosek osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, zawierający dane, o których mowa w art. 15zs ust. 3 pkt 1 lit. a, c i e, pkt 2, 5 i 6, oświadczenie o rodzaju przeważającej działalności, o której mowa w ust. 1, oraz oświadczenie potwierdzające, że jej przychód z działalności uzyskany w październiku albo listopadzie 2020r. był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego odpowiednio w październiku albo listopadzie 2019 r. (art. 15zs² ust. 2 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych).

Oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) 2007 dokonuje się na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 30 września 2020 r. (art. 15zs² ust. 8 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych).

Przepis art. 15zs² dodany został z dniem 30 grudnia 2020 r. przez art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. (Dz.U. z 2020 r., poz.2255) o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. przyczyną wprowadzonego przez ustawodawcę jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego miała być pilna potrzeba udzielenia dalszego wsparcia dla form działalności gospodarczej, najbardziej dotkniętych obostrzeniami nakładanymi w związku z COVID-19. Celem projektu jest udzielenie wsparcia przedsiębiorstwom działającym w branżach, które znalazły się w trudnej sytuacji w związku z nowymi zasadami bezpieczeństwa, czy też ponoszących koszty związane z obostrzeniami sanitarnymi skutkującymi spadkiem frekwencji np. na targowiskach; wprowadzenie dalszych, szczególnych rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom gospodarczym i utrzymanie miejsc pracy.

Następnie sąd I instancji zauważył, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. III UZ 1/20, podobnie między innymi wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 czerwca 2020 r., sygn. III AUa 397/20, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 marca 2019 r., sygn. III AUa 839/18).

W postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga zatem o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 marca 2019 r., sygn. III AUa 34/19).

Przedmiotem rozpoznania pozostawało zatem jedynie prawo do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego (według daty złożenia wniosku).

Podstawą odmowy przyznania odwołującemu prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego było ustalenie przez organ rentowy, że na dzień 30 września 2020 r. odwołujący nie prowadził działalności gospodarczej o kodzie 56.10.B, podanym we wniosku o to świadczenie.

Podklasa 56.10.B obejmuje działalność: obwoźnych sprzedawców lodów, wózków z żywnością, przyczep gastronomicznych, związaną z przygotowaniem żywności na straganach. Podklasa ta nie obejmuje: sprzedaży detalicznej żywności z automatów, sklasyfikowanej w 47.99.Z.

Z uwagi na brzmienie cytowanego powyżej przepisu art. 15zs² ust. 8 cyt. wyżej ustawy „rozstrzygnięcie organu rentowego ograniczyło się do porównania podanego przez odwołującego we wniosku kodu (...) z danymi zawartymi w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 30 września 2020r.

Wspomniane ograniczenia dowodowe nie dotyczą jednak postępowania przed sądem. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 30 października 2013 r., sygn. III AUa 269/13 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w tym dowodów z dokumentów i z zeznań odwołującego oraz świadków, Sąd Okręgowy uznał, że istnieją podstawy do stwierdzenia, że odwołujący na dzień 30 września 2020 r. wykonywał działalność gospodarczą, której wyłącznym przedmiotem było przygotowywanie dań podlegających obróbce cieplnej i podawanie ich klientom w naczyniach jednorazowego użytku, w okresie od marca do grudnia podczas weekendów na imprezach masowych, stanowiące zgodnie z kodem (...) 56.10.B „ruchome placówki gastronomiczne”.

W świetle materiału dowodowego nie budziło, w ocenie tego sądu wątpliwości, iż jedynym przedmiotem prowadzonej przez odwołującego działalności gospodarczej są usługi gastronomiczne. Przemawiają za tym nie tylko wiarygodne zeznania odwołującego oraz świadków, ale także przedłożone faktury VAT, z których niezbiecie wynika, że osiągnięciem działalności gospodarczej odwołującego jest prowadzenie działalności gastronomicznej. Wszystkie przychody i koszty działalności gospodarczej, w tym w miesiącu wrześniu 2020 r., wynikają wyłącznie z tego rodzaju działalności. Pozwany nie zakwestionował tych dokumentów, ani też zeznań strony, nie zgłaszał żadnych przeciwdowodów.

Sąd uznał zatem, że odwołującemu udało się obalić domniemanie co do zgodności wpisu w (...) w zakresie przeważającego przedmiotu działalności gospodarczej i kodu tej działalności według (...). Wpis do tej ewidencji nie ma charakteru wiążącego. Uzasadnia on jedynie domniemanie, że działalność gospodarcza jest prowadzona zgodnie z danymi zawartymi w ewidencji. Domniemanie to może zostać obalone przez wykazanie przez przedsiębiorcę, że faktycznie przeważającym przedmiotem działalności jest działalność innego rodzaju. Wpis działalności gospodarczej do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej stwarza domniemanie faktycznego wykonywania tejże działalności. Domniemanie to można jednak obalić w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2021 r., sygn. III AUa 1196/20).

Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 stycznia 2021 r., sygn. III AUa 848/19 wskazał, że wpis do ewidencji działalności gospodarczej ma charakter deklaratoryjny, nie kreuje bytu prawnego przedsiębiorcy, stwarza jedynie domniemanie prawne, według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może być jednak obalone w drodze przeciwdowodu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. I UK 21/19 orzekł zaś, że ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana (a więc także, czy zaistniała przerwa w jej prowadzeniu), należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten

proceeds to the presumption of law, according to which the person entered in the register, who did not report the cessation (suspension) of the economic activity, is treated as the person conducting such activity. In consequence, it is presumed that, since the economic activity was not deregistered, or its suspension, this activity was in fact conducted and in connection with this there is an obligation to pay social security contributions. The presumption can be rebutted by proving the contrary facts, which burden the party asserting the facts contrary to the presumption.

The court of appeal considers that the facts are also actual in the facts of the present case. It is necessary to emphasize that art. 15zq ust. 1 pkt 1 of the Act literally places emphasis on conducting on 30 September 2020 r. economic activity designated according to the Polish Classification of Activities ((...)) 2007, as a type of activity, indicated by the codes in it. In this scope, the provision contains a material legal condition of the right to the benefit, determining the direction of the subsequent evidential proceedings. The provision does not constitute, however, a condition of the benefit, when on the indicated day in the REGON system the code (...). On the contrary, the condition is the conduct of the specified type of activity, which was classified according to the limited scope of codes, and constitutes a condition of the acquisition of the right to the benefit. Art. 15zs² ust. 8 of the Act, which refers to the data contained in the REGON register in the wording on 30 September 2020 r. does not have a material character, but only a procedural one, limiting the scope of evidence, which the rent authority must conduct, in order to recognize the application for the benefit and fulfill the purpose of the benefit indicated in the Act.

The rent authority applies the provisions of the Code of Administrative Procedure (art. 123 of the Act on the system of social security), but only when the issue has not been regulated differently in specific provisions. It is not always, however, obliged to apply the provisions of the Code in the scope of all permitted evidence. It should be remembered, however, that the appeal against the ZUS decision constitutes the substance of the matter - as a result of the civil procedure - the transfer of the case to the insurance authority, the case which was recognized by the court in the decision - on the way of the court proceedings. It begins with the court proceedings, in which the competent court explains the entire scope of the facts and the legal grounds of the recognized claim (obligation). The courts of social security conduct proceedings in detail and even with the exclusion of "ordinary" in the process of limitation (cf. art. 473 § 1 k.p.c.). The insured person appealing against the decision of the authority obtains the transfer of the case to the civil court proceedings, proceedings equipped with means making it possible to explain the facts (status of facts) and the legal issues (exposition and application of law) (judgment of 7 judges of 23 March 2011 r., I UZP 3/10).

Summing up, the court of appeal found that the appellant fulfilled the statutory conditions for the acquisition of the right to a one-time additional benefit, because he proved that on 30 September 2020 r. he conducted (although it would be better to use the formulation "exclusive") activity, of which it is spoken in the provision art. 15zs² of the Act on specific solutions related to prevention, counteraction and fighting (...)-19, other infectious diseases and situations of crisis, designated by the symbol 56.10.B. The remaining conditions were not questioned by the rent authority.

Nevertheless, on the basis of the tax return and the statement of income and expenses, the court of appeal found that in October 2020 r. and in November 2020 r. there was at least a 40% decrease in the income of the appellant in relation to October 2019 r. and November 2019 r. In the economic activity of the appellant in connection with the ban on mass events, there was a breach of the law.

Having the above in mind, the court of first instance, on the basis of art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., changed the appealed decision and granted the appeal of L. K. for the right to a one-time additional benefit.

On appeal against the above judgment, appealing it in its entirety, the appellant brought a complaint to the rent authority, which alleged a violation of the provisions of the material law - art. 15 zs2 ust. 1 i 8 of the Act of 2 March 2020 r. on specific solutions related to prevention, counteraction and fighting (...)-19, other infectious diseases and

wywołanych nimi sytuacji kryzysowych poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, że L. K. jest uprawniony do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego, gdyż faktycznie prowadził działalność gospodarczą uprawniającą do tego świadczenia (kod (...) 56.10.B.) mimo, że figurujące oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) 2007 w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 30 września 2020r. nie uprawniało do tego świadczenia (kod (...) 46.90.Z.). Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 października 2021r, w całości i oddalenie odwołania.

Odwołujący , w odpowiedzi na apelację pozwanego , wniósł o jej oddalenie stwierdzając , że wyrok sądu I instancji jest prawidłowy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. W szczególności, w ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany w sprawie materiał poddał właściwej ocenie, zachowując granice swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c.

Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne.

W przedmiotowej sprawie wyjaśnienia wymagało w szczególności rozumienie normy zawartej w art. 15 zs 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem , przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 .....(Dz.U.2020.1842.ze zm.) ustanawiającej wymóg legitymowania się przeważającym określonym w ustawie kodem (...) na dzień 30 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny przyjmuje, że wykładnia językowa analizowanego przepisu jest niewystarczająca do dokonania prawidłowej oceny spełnienia warunku w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) 2007, a tym samym i oceny wystąpienia w tej sprawie spornej pomiędzy stronami przesłanki do przyznania odwołującemu się ponownego świadczenia postojowego.

Sąd Apelacyjny podziela przy tym pogląd prezentowany w orzecznictwie głównie sądów administracyjnych (zob. wyrok WSA w Olsztynie z 26 maja 2021, I SA/O. 259/21; por. wyrok WSA w Szczecinie z 10 czerwca 2021, I SA/Sz 290/21; dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), że zawarte w ustawie COVID-19 sformułowanie prowadzona działalność oznaczona według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności odnosi się do faktycznie prowadzonej przez płatnika działalności gospodarczej. Inne rozumienie tego pojęcia mogłoby spowodować, że przedmiotową pomoc w postaci ponownego świadczenia postojowego otrzymałby przedsiębiorca, który posiada w (...) kod wymagany ww. przepisem pomimo, że faktycznie nie prowadzi takiej działalności gospodarczej, zatem pomoc publiczną otrzymałaby osoba nieuprawniona, lecz spełniająca formalnie przesłanki do jej uzyskania.

Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że rejestr podmiotów REGON prowadzony jest dla potrzeb statystyki publicznej, której celem jest zapewnienie rzetelnego, obiektywnego i systematycznego informowania społeczeństwa, organów państwa i administracji publicznej oraz podmiotów gospodarki narodowej o sytuacji ekonomicznej, demograficznej, społecznej oraz środowiska naturalnego (art. 3 ustawy z 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej - Dz.U. z 2020 r. poz. 443).

Podanie do rejestru danych niezgodnych z rzeczywistością albo ich niezaktualizowanie, nie pociąga za sobą zakazu prowadzenia działalności innej ,niż objętej kodami (...) wpisanymi w rejestrze podmiotów REGON.

Rejestr ma charakter formalny i bazuje na oświadczeniach wiedzy podmiotów obowiązanych do przekazywania danych, które nie podlegają merytorycznej weryfikacji. Nie tworzy stanu prawnego, także w obszarze działalności gospodarczej.

Jak natomiast wyjaśnił Sąd Najwyższy, m.in. w wyrokach z 7 stycznia 2013 r. II UK 142/12 i 23 listopada 2016 II UK 402/15, oświadczenia wiedzy mają charakter faktów, dlatego mogą być kwestionowane, ponieważ stan nimi stwierdzony jako fakt podlega ocenie w kategoriach prawdy lub fałszu. W świetle powyższego należy uznać, że pomoc, o jakiej mowa we wskazanym wyżej przepisie, nie powinna trafiać do podmiotów, które nie prowadzą działalności określonych w tych przepisach jako przeważająca.

Nie można jej przyznawać z pominięciem podmiotów, które pomimo braku zgłoszenia organowi statystyki publicznej jako przeważającego rodzaju działalności tej wymaganej, rzeczywiście taki rodzaj działalności w analizowanym czasie prowadziły.

Takie formalne ograniczenie wynikające z wpisu w rejestrze (...) nie spełniłoby konstytucyjnego wymogu proporcjonalności odnośnie celu, jaki zamierzano osiągnąć omawianą regulacją ulgową. Poprzestanie na formalnej treści wpisu w tym rejestrze (według stanu na 30 września 2020) wykluczałoby przyznanie pomocy tym, do których została skierowana.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego jednoznacznym zamiarem ustawodawcy, we wprowadzeniu ww. regulacji prawnych, było przyznanie pomocy publicznej finansowej dla osób prowadzących działalność gospodarczą, w tym w szczególności dla osób działających w branżach najbardziej poszkodowanych na skutek epidemii. Jedną z takich branż jest ta oznaczona kodem (...) 56.10.B.- prowadzenie ruchomej placówki gastronomicznej.

Wprowadzane przez ustawodawcę ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej, bez względu na formę, w jakiej to następowało, także w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, powinny wiązać się z rozwiązaniami mającymi udzielać wymiernego i realnego wsparcia tym, którzy określonymi ograniczeniami są/byli bezpośrednio obejmowani, a przez to doznali faktycznego, a nie tylko formalnego, ograniczenia konstytucyjnego prawa swobody prowadzenia działalności gospodarczej (art. 22 Konstytucji RP) i możliwości zarobkowania.

Określenie formy wsparcia należy do ustawodawcy, a udzielenie ulgi w realizacji fiskalnych obowiązków publicznoprawnych jest jedną z nich. Takie wsparcie przedsiębiorców stanowi realizację zasady sprawiedliwości społecznej, zwłaszcza że ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie rozwiązania prawnego, odnośnie którego nikt nie miał możliwości wcześniejszego przygotowania się na spełnienie jego warunków, choćby poprzez aktualizację danych.

Dlatego też, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wnioskujący podmiot gospodarczy może ustawowe przesłanki wykazać wszelkimi środkami dowodowymi, w tym podważając formalne znaczenie klasyfikacji przeważającej działalności gospodarczej uwidocznionej w rejestrze.

W takim ujęciu, organ niewłaściwie ustalił stan faktyczny sprawy i bezpodstawnie przyjął, że przeważającym kodem (...) działalności odwołujących na dzień 30.09.2020r. był kod (...) 46.90.Z, a nie kod (...) 56.10.B., podczas gdy wyniki postępowania dowodowego przed Sądem Okręgowym jednoznacznie potwierdziły, że w spornym okresie przeważającym przedmiotem prowadzonej przez ubezpieczonych działalności była działalność polegająca na prowadzeniu ruchomej placówki gastronomicznej - (...) 56.10.B.

W tym miejscu należy także wskazać, że dane pozyskiwane przez ZUS w trybie określonym w ustawie mają charakter urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 k.p.a. (art. 43 ustawy z 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej) i są dla organu wiążące, lecz przepisy ustawy COVID-19, czy aktów wykonawczych, nie wyłączyły stosowania art. 76 § 3 k.p.a., co nie zostało przez organ rentowy dostrzeżone.

Oznacza to, że przedsiębiorca prowadzący rzeczywistą działalność gospodarczą, odpowiadającą treści kodów (...) wymienionych w przedmiotowej ustawie, może przeprowadzić dowód przeciwko treści dokumentu urzędowego. Obalenie domniemania podlegać będzie na wykazaniu, że rzeczywisty stan faktyczny jest inny, niż wynikający z danych pozyskanych przez organ z rejestru podmiotów REGON (por. wyrok WSA w Rzeszowie z 17 czerwca 2021 r. I SA/R. 334/21).

Ocena, czy działalność gospodarcza określonego rodzaju jest rzeczywiście wykonywana i w jakich rozmiarach, należy do sfery ustaleń faktycznych. Nie zależy od wpisu do rejestru, choć wpis taki potraktowany został przez ustawodawcę jako domniemanie prawne, mające na celu uproszczenie postępowania ulgowego, a w sprawie odwołujący skutecznie prawnie obalili to domniemanie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, trafnie sąd I instancji zauważa przede wszystkim, że w cytowanej regulacji nacisk położono nie na to, aby na wskazany na określony dzień w rejestrze był określony kod, lecz na dany dzień (tu 30.09.2020r.) musi być prowadzona określona działalność. Tak więc to rodzaj rzeczywiście prowadzonej działalności decyduje o prawie do świadczenia, a nie wyłącznie zapis w rejestrze.

Interpretacja, jakiej chce skarżący prowadziłaby do absurdalnych wniosków, że niezależnie od rzeczywistego rodzaju wiodącej działalności, decydujący byłby zapis w rejestrze, który ma jedynie pomocniczy, statystyczny charakter. Taka interpretacja jest nie do przyjęcia.

Reasumując, w wyniku kontroli instancyjnej orzeczenia Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a apelacja pozwanego, jako bezzasadna, na podstawie art. 385 k.p.c. podlega oddaleniu.

Roman Walewski